

HELGEHILSEN UKE 18

Det er nå 7 uker siden det hele startet – det kjennes mye lenger ut. Og jeg har satt meg ned og kjent litt etter.

Jeg er på så mange måter veldig privilegert. Det er unikt å bo i Norge når noe som dette skjer, med et oppegående helsevesen, ansvarlige politikere og en stat med «penger på bok». Selv er jeg frisk, har mennesker rundt meg og en ganske trygg jobb. Samtidig er det en tid som gjør den ensomme enda mer ensom, som gjør dysfunksjonelle relasjoner enda mer dysfunksjonelle og gjør de som er redde enda reddere. Og for noen blir også økonomien satt på en hard prøve.

Jeg kjenner på en stor rastløshet. Jeg er urolig for mange ting, og jeg kjenner på et kreativitetspress. Jeg spør meg om vi klarer å være kirke på en meningsfull måte, og om dette vi får til er nok. Og jeg tenker den litt nifse tanken, om folk nå erfarer at de egentlige klarer seg utmerket uten kirken og gudstjenesten. Og ofte klarer jeg ikke bruke tiden som jeg tenkte, burde, skulle. Og så er mine frustrasjoner antagelig ganske små når alt kommer til stykke i forhold til hva mange andre i menigheten har. For ikke å snakke om de i vår globale familie, som ikke har et oppegående helsevesen, eller ansvarlige politikere og en stat med «penger på bok».

Dette som en liten situasjonsrapport fra deres prest.

Denne helgen innledes med 1. mai – en dag for solidaritet og nestekjærlighet. Det er gitt oss en tekst som går rett på sak:

Som dere vil at andre skal gjøre mot dere, slik skal dere gjøre mot dem. ... Elsk deres fiender, gjør godt og lån bort uten å vente noe igjen. Da skal lønnen deres bli stor, og dere skal være Den høyestes barn. For han er god mot de utakknemlige og onde. Vær barmhjertige, slik deres Far er barmhjertig. Lukas 6,31-36 – utdrag

“Fake it until you make it,” er en interessant måte å nærme seg dette på. Om du ønsker å elske, eller ønsker å være barmhjertig, så oppfør deg som om du elsker eller er barmhjertig. Om du stadig gjentar dette, kan det til slutt bli en vane, en god vane. «Alt eller intet» - det er en problematisk holdning. Tillat deg selv å være halvveis noen ganger, tilbakefall er ikke nødvendigvis farlig. «Fake it until you make it».

Så er vi fortsatt i påsketiden. Joh 16,16-22 er prekentekst på 4. søndag i påsketiden. Uttrykket «om en liten stund» går igjen hele 7 ganger, og den såre, smertefulle ventetiden som omtales, beskriver på en treffende måte vår tid:

Når en kvinne skal føde, er hun engstelig, for hennes time er kommet. Men når barnet er født, har hun glemt smertene i sin glede over at et menneske er kommet til verden. Også dere er engstelige nå. Men jeg skal se dere igjen, og hjertet deres skal glede seg, og ingen skal ta gleden fra dere. Joh 16,21-22

Mens vi venter, inviteres vi til å ta med alt til Gud, og å ta med Gud i alt. Gud kan ikke bli mer nærværende i noen menneskers liv enn han allerede er. Det finnes ingen steder i kosmos hvor Gud ikke er nærværende. Og dette er invitasjonen, at troen og bevisstheten om at Gud er nærværende skal kunne følge meg på gaten, på jobb, på soverommet og på kjøkkenet. Denne vissheten opplever mange at har bærekraft gjennom kreft og skilsmisse, når livet går på skinner og vi rammes av livets slag, i produktivt liv og alderdom, i liv og død.

Den tyske maleren Fritz von Uhde (1848-1911) malte flere bilder hvor Jesus plasseres som det naturligste av verden midt i livet. De andre skikkelsene på bildet er ikke kledd som om de levde for 2000 år siden, men som tyske bønder i siste halvdel av 1800-tallet. Og formidler dermed et viktig poeng – Kristus hører hjemme mitt i det som er mitt liv, slik det ser ut. Her er tre av hans bilder - Kristus og en bondefamilie / Det siste måltid / Bordbønn.

Må Gud vesigne deg og bevare deg og deg sin fred.

Vh Jon Andreas Lauvland, sokneprest I Oddernes